

# Nirtin Viesti

N:o 3—4 1976

Nurmeksen evankelisen opiston toveriliiton julkaisu

Joukkoristiside

## VALMISTAKAA TIE HERRALLE!

Mt. 11:11—19

Tässä olen, Herra!  
Ei minusta ole tien valmistajaksi —  
hyvä kun itse pysyn jotenkuten tiellä.  
Kenelle minä muka voisin olla tiennäyttäjä?  
Kuljen itse laput silmillä —  
haparoiden — epäröiden — kyllästyen —  
ja kuitenkin toivoen.  
Ei minusta todella ole tien valmistajaksi.  
Etkö vaadi tien valmistajalta  
rohkeutta ja pelottomuutta —  
varmuutta ja selkeyttä —  
selviä periaatteita ja niiden noudattamista?  
Sellainenhan oli Johannes Kastaja —  
"huutavan ääni korvessa" —  
yhden asian mies —  
tietoinen kutsumuksesta ja päämäärästään.  
Adventti on toivon aikaa!  
En uskalla toivoa, että minä voisin olla  
tien valmistajana Sinulle, maailman Vapahtaja.  
Toivon, että Sinä löydät minut tästä  
pimeään polkuni varresta.  
Tule Sinä taluttajaksi ja tien valmistajaksi!  
Niinhän Sinä tulit jo tuhansia vuosia sitten —  
juuri tällaisten luoksehan silloinkin menit.  
**Sinusta sanottiin:**  
"Katso syömäriä ja viininjuojaa,  
publikaanien ja syntisten ystävä!"  
Sinä tulit sinne, missä on pimeää —  
sinne, missä todella tarvitaan  
tien valmistajaa ja tiennäyttäjää.  
Kiitos Sinulle siitä,  
että tahdoit ja yhä tahdot — niin uskon —  
jakaa tämän tien kanssamme.  
Tänä adventin aikana pyydän Sinulta:  
Anna minun kokea haasteena se,  
että olet jakanut taakan kanssani.  
Anna minun huojentuneena ja riemuiten huomata ne,  
joiden kanssa yhdessä olen matkalla.  
Auta minua olemaan avoin heidän vaikeuksiensa edessä.  
Auta meitä sellaiseen yhteyteen,  
jossa voisimme auttaa toinen toisiamme,  
jossa voisimme kaikki yhdessä kokea  
sanoman Sinun tulostasi ja rakkaudestasi  
koskevan juuri tänään  
meitä ja koko kärsivää maailmaa.  
Tätä Sinulta rukoulen,  
maailman Vapahtaja,  
minun Vapahtajani!

Tuulikki Rantanen

## "MENKÄÄ KAIKKEEN MAAILMAAN"

Viime marraskuussa olin Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen matkalla Keniassa tutustumassa siellä tehtävään lähetystyöhön. Nyt on vuosi kulunut tuosta matkasta ja edessäni on pian uusi matka Keniaan. Tällä kertaa on kysymyksessä pidempi matka: olen lähdeksä lähetystyöhön sinne ja tulen oleskelemaan siellä tämän hetken suunnitelmien mukaan neljä seuraavaa vuotta.

### Lähetystyö kuuluu jokaiselle

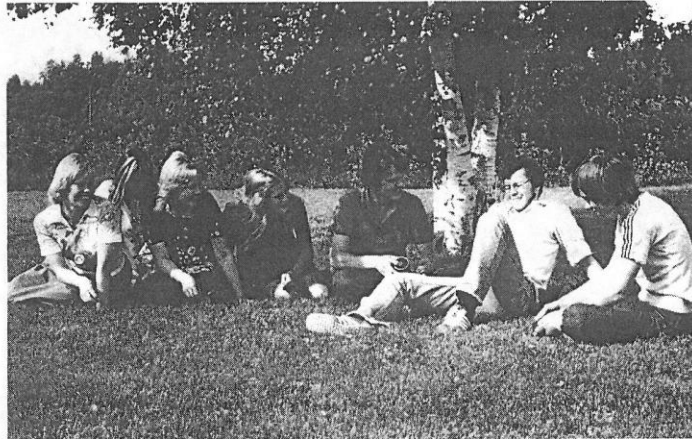
Lähetystyö on Kristuksen kirkolle maailmaan julistamaan pelastussanomaa kaikille luoduille, samoin Hän tänä päivänä tahtoo olla kutsunsa seuraajiaan jatkamaan tätä työtä. Lähetystyö on jokaisen kristityn tehtävä, toiset

sitten lähetti opetuslapsensa kaikille maailmaan julistamaan pelastussanomaa kaikille luoduille, samoin Hän tänä päivänä tahtoo olla kutsunsa seuraajiaan jatkamaan tätä työtä. Lähetystyö on jokaisen kristityn tehtävä, toiset

toimivat kotimaassa suorittaen lähettäjän uskollisuutta vaativaa tehtävää ja toisia kutsutaan lähettämään niiden ihmisten luo, jotka eivät ole vielä saaneet kuulla evankeliumia. Olen siinä onnellisessa asemassa, että saan olla tällä hetkellä valmistautumassa lähtöön lähetyskentälle.

### SLEY:n lähetystyö Keniassa

Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys (SLEY) tekee lähetystyötä Japanissa ja Keniassa. Keniassa työ on alkanut 1970 ja tällä hetkellä siellä on seitsemän suomalaista lähettä. Luterilainen lähetystyö on alkanut Keniassa jo 1948 erään ruotsalaisen järjestön toimesta jatkuvalla 4



NO ONKOS TULLUT KESÄ NYT TALVEN KESKELLE... !?

Ei, vaan palautellaapa mieleen mennyt kesä tulevaa lämmintä ja aurinkoista (?) suvea odotellessa. Viime kesän lukiokursseilaisia englantia opiskelemissa.

## Siihen aikaan kun Kohtausvaaralla oltiin univöösitissä

Univöösitistä tuli käsite Kohtausvaaran kesässä. Englannin kielen prepositioiden opettelemisen kävi ketterästi, kun asuimme ja elimme 'near the univöösity' tai 'in the univöösity' etc. Siinä kesä sitten menikin. Muistan vielä heinätaikoot Okkosen pellolla. Kesälukion päämäärän, käytännön kielitaidon oppimisen kannalta heinä tehtiin in English. Väsyneitä oltiin, mutta muutamin 'bloody pancake' jälkeen maailma tuntui taas paljon mukavammalta. Eräänä kesän kokokohtana oli tistysti retki 'on the buses' luostariin, jossa totesimme: There were only very few monkes. Muutamaan viikkoon sopii paljon. Unohtamattomia muisteloita on saanut kantaa tänne. Pielisen partaatekivät vaikutuksen.

Kesäni alkoi mukavasti rippikoululeirillä. Siinä vaiheessa opettelin äännelempiä oikein suomeksi ja palauttamaan mieleen pohjoiskarjalaisen kieliperinteen. Paljon oli sanoiltoja joita sai kauan miettiä ja ihmetteliin aluksi, kuinka ihmiset osavaavatiin niin kauniisti puhua. Minulle linja-autot olivat busseja, ja pirsiautot takseja, kuorma-autot trakkeja, henkilöautoilla saattoi olla perässään trailia tai karavaani. Eipä ihme, että opistosta tuli pian univöösity. Lieneekö ollut koskaan niin ymmärtäväistä rippikoululuokkaa. Ihmettelin, kun laulamistakin kiinnostuttiin ja kristinopin päättämiseen ei tuntunut niin kuivalta kuin oli kuvitellut. Innolla toimitettiin Pilatuk-

sen Postia ja harjoiteltiin laupiaan samarialaisen dramatisointia. Ja olisittepa nähneet pienet perhedraamat, joitten avulla päästiin aina keskusteluihin. Keskustelut taisivat olla joskus liiankin vauhdikkaita, kun leirikronikkomme kertoo, että 'tyttäret taas tuumassa', vauhdissa on rajussa...'. Rippikoululeirimme oli kaksikielinen. Pätkä Pilatuksen Postistakin sen todistaa: "Nau Ai vuont tu tel juu samtink obaut tis kämp ov auors. Tis iis ö stoori foor forinös änd tou finis piipul huu vuont tu juus teit inglish". Rippikoulupurkka oli kelpo joukkoa. Opimme kaiken touhun keskellä, että Jumala rakastaa jokaista ja usko on iloinen asia. Siitä kannattaa elää ja kertoa toisillekin.

Varsinainen summeruniversity saatiin pitää noin ilmastollisesti paljon suotuisimmissa merkeissä. Tuli taas todeksi koettua, että Suomen kesä on niin lyhyt ja vähäluminen... Lukiossa jäi aikaa juuri sopivasti uimiseen ja auringonottoon ja tietysti saunomiseen. Tulkoon nyt tunnustetuksi tässä, että taisin itse olla innokkaimpia saunan käyttäjiä: istuttiin joskus saunassa kolmelta aamulla.

Greetings to Amerika! Oman mielenkiintoisen lisänsä muutenkin niin mielenkiintoiseen ja etten sanoisi — ja miksen sanoisi — retkiriekkäaseen yliopistoelämään toi ystäväme ja veljemme Anthony Valamon luostarista. Lukion opettajakunnan välillä oli mainio yhteys. Siksi koimme opet-

tamisen ja keskinäisen kanssakäymisen miellyttävänä. Opettamisen ja opiskelun ohella yhdessä jännättiin suomalaisten menestystä Montrealissa. Muutamina iltoina kokoonnuttiin yhteiseen iltaesperiin ja sunnuntaisin englanninkieliseen jumalanpalvelukseen. Olisipa paljon kertomista ajasta, kun oltiin Kohtausvaaralla univöösitissä, mutta jääköön se kaikkien meidän yhteiseksi salaisuudeksi. Yhteishenkä osoittaa sekin, että sävellahjassa soiteltiin joskus toivomiamme levjää ja läheltäin tervehdyksiä. Terveiset teille kaikille, opettajille ja oppilaille!

Kesän viimeiset kurssit Kohtausvaaraan kesässäni jäi mukavat ja lämpimät muistelot. Donald Fields oli mainio ja mukaansa tempaava opettaja. Käytännöllisen kielitaidon kohentamisen ohella tutustuimme brittiläiseen elämäntyyliin.

Kaiken kaikkiaan kesäni ilman Kohtausvaaran maisemia ja kokemuksia olisi ollut köyhä. Siinä määrin Pielisen partaatekivät innottivat, että tiettyssä määrin siirtolaistautia potevana uskallan kaikesta huolimatta suunnitella kotimaahan paluuta. Ehkäpä parin vuoden kuluttua tavataan!

Oiva Voutilainen



# Tällaisia me olemme... Opiskelijat hahmottelevat toistensa luonnekuvia



Yleislinjan A-ryhmän opiston lehtisällä. Vasemmalta Ari Klemetti, Jouko Saastamoinen, Merja Karppinen, Mervi Haverinen, Maria Saaranen, Helena Räisänen ja Kyllikki Hirvonen.



Käytännön linjan tyttöjä merkkauksessa kangasta. Vasemmalta Pirkko Rautiainen, Marjatta Kärkkäinen, Tuula Kettunen, Marstela Salvatori, opettaja Aune Surakka ja Eija Parviainen.

**Ari Klemetti** on 17-vuotias pojan nassikka, kotoisin Valtimo citystä. Ari on rauhallinen ja reilu kaveri. Hän on täällä yleislinjalla ja ottaa opiskelun oikein toden teolla.

**Jouko Saastamoinen** on kotoisin Salmenkylästä.

Ikää on karttunut vähän yli 16-vuotta. Harrastuksiin kuuluu etupäässä tiivis opiskelu läksyjien parissa, ja tulevaisuuden suunnitelmiin kuuluu saada ammatti. Jouko on sellainen, joka aina tunnilla hokkaa, tietää sieltä sun täältä olipa kysymyksessä minkäläinen asia tahansa. Luonteeltaan Jouko on reipas, päättäväinen ja ennen kaikkea mukava.

**Merja Karppinen** on kotoisin Juankoskelta, hän täyttää pian 19 vuotta. Harrastuksiin kuuluu lenkkeily ym. liikunta. Hauska tyttö, aina hymy suin.

**Merja Haverinen** on kiva tyttö ja iloinen luonne. Hän asuu Kuhmossa ja käy siellä joka viikonloppu. Mervi on iältään 17-vuotias. Mervin huonekaverina asuu Maria Saaranen. Mervi käy yleislinjaa ja on täällä opistolla yhden vuoden. Joskus hän tekee ja järjestää pieniä hauskuksia ja yllätyksiä, mutta ne ovat vain piristykseksi. Tunnilla Mervi on yleensä hiljaa, mutta joskus hän taas ei malta hillitä itseään, ja Paavo Kukkonen, meidän vararehtorimme, neuvoo Merville uuden paikan. Mervi on mustat hiukset ja hän on melko hoikka. Mervi ei pelkää opiskelutovereitaan, mutta hän pelkää kamalasti reksin puhuttelua. Hän sanoo viihtyvänsä täällä hyvin, ja siksi hän voikin noudattaa omaa suunnitelmaansa.

**Maria Saaranen** on 17-vuotias kuhmolaisikkia. Tytöllä on kokoa ja kometta kaikin puolin. Mari on suorittamassa keskikoulua ja nyt on ensimmäinen vuosi menossa kovaa vauhtia eteenpäin. Mari on pirteä ja reipas tyttö eikä varmaankaan tule jäämään toisten jalkoihin.

**Helena Räisänen** on kotoisin Lieksasta ja on tullut opiskelemaan yleislinjalle. Hän on iloinen ja pirteä tyttö ja polttaa Marlboroa. Helena asustaa Karppiensa parissa IV-solussa. Helena piipahuttaa usein kolmosluokan juttusille, kommunikointi kun on niin paljon nykyisin. Mitä muuta tyttö iltaisiin tehneekään, mutta mitään pahaa hänestä ei voi sanoa.

**Kyllikki Hirvonen** on 15-vuotias silmalasipäinen tyttö ja kotoisin Outokummusta. Hän opiskelee

yleislinjalla. Kyllikki touhua kovasti mutta ei saa aikaan kaikkea aikomaansa. Hän siirtyi asumaaan aittaansa saadakseen olla rauhassa, mutta koska hän on kova puhumaan kaikenlaisista asioista, hän ei millään malta pysyä omissa huoneissaan — Kyllikki asuttaa privaattisti Touhulaa — vaan pistäytyy vähän väliä jonkun naapurin luo juttusille. Ja jos näet jonkun astelevan rivakasti aitan polulla, niin voit huolelta huutaa: Kyllikki! Mitäpä olisi talomme ilman aitan polulla juoksevaa Kyllikkiä!



Yleislinjan B-ryhmä kokoontuneena lehtisäliin. Vasemmalta Eija Laatikainen, Outi Okkonen, Kaija Kortelainen, Aune Piironen, Ari Airaksinen, Markku Korhonen ja Hannu Kettunen.

**Eija Laatikainen** on 17 vuoden ikäinen, hän on syntynyt Ilomantsissa ja asuu myös siellä. Eija on melko pieni kooltaan mutta eihän koko ihmistä tuomitse. Eija opiskelee keskikoulua ja aikoo suorittaa sen tänä lukuvuonna. Eija on iloinen vapaa-aikanaan sekä joskus hermostunut, mutta se ei haittaa mitään. Eija sanoo viihtyvänsä täällä viikot, loppupuolella kuitenkin on hankalaa opiskella, onhan edessä jännittävä ja hauska viikonloppu. Eija on kaikin puolin kiva tyttö, hän ei ole myöskään ujo, vaan hän on hyvin puhelias ja vilkasluontein.

**Outi Okkonen** on 17-vuotias. Hän opiskelee toista vuotta täällä opistossa tähtäimenä keskikoulu. Outi on luonteeltaan vilkas ja aina jatkuvasti touhuamassa. Harrastuksia hänellä on ties vaikka kuinka paljon, mutta esimerkiksi mainitsemisen käsityöt.

**Kaija Kortelainen** on silmalasipäinen. Hän on suorittamassa täällä evankelisessa opistossa keskikoulu-

Käytännön linjan pikkui **Pirkko** on iloinen ja nuori opiskelijatyttönen ja asuu lomaköksissä. Hänen harrastuksiinsa on kirjeenvaihto. Hän aikoo jättää tänne opiskelemaan myös kevätlukukaudeksi.

Käytännön linjalla on yksi kiva opiskelija nimeltään **Jatta**. Hän on erittäin kiinnostunut käsitöistä ja kutomisesta. Marjatan kanssa on kiva jutella ja kaikki tulevat hänen kanssaan hyvin toimeen. Hänen harrastuksiaan ovat kuntourheilu ja näpertely. Myös hän jää tänne opiskelemaan kevätlukukaudeksi.

**Tuula Kettunen** on huonetoverini, jonka sisimmässä ajatuksessa ja ideat liikkuvat ennakkemietön nopeasti. Tuskimpa hän itsekään huomaa sitä, kun joku tajuaa toteuttavansa jotakin uutta suunnitelmaansa, joka jollakin tapaa liittyy käsitöihin. Hänen suurimmat intohimonsa ovat käsityöt, piirustus ja musiikki.

Tuulan kanssa saa aikansa kulu- maan, koska hän on iloinen ja persoonallisuus sinänsä. Hän mielellään auttaa ja neuvoe erilaisissa asioissa ja selvittääkseen itselleen jonkin probleeman, hän pohtii ja miettii asiaa, kunnes pääsee täydelliseen ymmärtämiseen asiasta. Tuula on myös erittäin tarmokas ja tunnollinen töissään ja askareissaan, ja tuskimpa kenelläkään lie moittimista aikaansaaduista tuloksista.

Hänen haaveensa on, että hän voisi valmistautua askartelunohjaajaksi tai perustaa kotiinsa ompelimon, jossa hän voisi suunnitella ja toteuttaa mitä omaperäisimpiä tekstiilejä. Hän haluaisi erikoistua nahkatöihin, kankaanpainantaan, ompeluun ja keramiikkaan. Hänen kanssaan opiskelu on tuntunut mielekkäältä.

**Eija**, sukunimeltään Parviainen, on iloinen ja reipas. Eija on lisäksi tarmokas, joskus hyvin kiinto tarmokas. Käsityöt, se on Eijan harrastus, harrastus, joka jonakin päivänä saattaa näyttellä suurttakin osaa hänen elämässään. Eijan mielessä virtaa, suorastaan pulppuaa, jatkuvasti uusia ja yhä uusia suunnitelmia ja mitä erilaisimpia aja-

tuksia. Eija on myös yhtä innokas toteuttamaan suunnitelmansa. Eijasta kuvastuu tunnollisuus ja täsmällisyys töissään ja toimintoissaan. Eijan puhetta kuunnellussa kiinnittyy huomio ensimmäiseksi Savon murteeseen ja hauskaan ilmaisuun. Eijan liikehdintää ja clehdintää seuratesa huomaa, että hänellä on myös piileviä koomikon lahjoja. On ilo, että olen saanut viettää hauskoja hetkiä Eijan seurassa ja ennen kaikkea omistaa hänet huonetoverinani.

**Laila Kokkonen** on kotoisin Juuan Halolanpäästä. Hän on 18-vuotias, vaaleatukkainen ja vihreäsilmäinen. Harrastuksina Lailalla on käsityöt, lukeminen ja musiikin kuuntelu. Luonteeltaan hän on melko iloinen, mutta ehkä hieman ujo. Hän on käynyt keskikoulun viisi luokkaa. Tulevaisuudensuunnitelmiin kuuluu käydä kauppaopisto ja päästä työhön toimistopalaisiksi tai toimistosihteeriksi. Tärkeintä hänen mielestään on, että saisi hyvän ammatin.

**Riitta Martikainen**, Riile, on kotoisin Polvijärvellä, mutta asuu nyt väliaikaisesti siksonsa kanssa Nurmeksen keskustassa. Hänen vanhempansa asuvat Polvijärvellä. Riile on vaaleatukkainen, sinisilmäinen ja silmalasipäinen, luonteeltaan hiljainen ja rauhallinen. Hän harrastaa käsitöitä ja lukemista. Riile on käynyt kansakoulun ja neljä vuotta keskikoulua ja kansanopiston käytännön linjan Kyllälahdessa Lieksassa. Hänen hartain toiveensa on päästä keittäjäksi.

saan autolla aika kova poika polkemaan kaasun pohjaan.

**Markku Korhonen**, ikää 17-vuotta. Markun kotipaikkakunta on Valtimon kirkonkylä, ja hän opiskelee toista vuotta Nurmeksen evankelisessa opistossa suorittaa keskikoulua hyvällä menestyksellä. Luonteeltaan Markku on hyvin kiltti opiskelijanuorokainen. Hänen keskittymispaikkansa on vanhassa puuverstaassa, joka sijaitsee järven rannalla. Markku on asetannut tavoitteet tarpeeksi korkealle että putoaminen tapahtuu nopeasti ja korkealta. Kämpäkaverinaan hänellä on tietopitoisiin kirjoihin rakastunut Hannu-poika. Markku on mieltynyt suuresti opiston sisäiseen elämään ja suorastaan ihanteelliseen opiskelurytmiin!

**Hannu Kettunen** on ahkera kirjojen parissa viihtyvä Ilomantsilaispoika. Hannu aloitti viime

vuonna ja tähtäimessä on keskikoulun suorittaminen. Hannu on poika, joka tietää sen, mitä me emme tiedä, mutta pitää ajatuksensa rauhallisen ja hieman ujonkin ulkoisuuden alla. Hannulle ei mikään asia tunnu olevan vaikeaa, kaikki asiat hänestä näytävät yksinkertaisilta. Nekin asiat missä meikäläinen saa vääntää naamansa vinoon, Hannulla naama pysyy täysin peruslukemilla.

jatkoa sivulta 3 kaikki lähinaapurit. Tunnetaan tapaus, jolloin eräs tietty opettaja Ansu kiuseiteltuaan sai tälle rangastuksena potkun. Pahimmita vaurioita on tähän mennessä välttytty. Ne ovat olleet lähinnä henkistä lauta.

Mami ei oikeastaan harrasta mitään, kun se vaan lojuu houriin sängyllä, ruoka-aikana ylös hinauttua. Mami ja minä ollaan tehty paljon muutaki, vaan ei kerrota...



Ja välillä nauretaan englanniksi. Vasemmalta Arja Mustonen, Ulla Haataja, Tuula Pölonen, Eeva Gröhn, Eija Hirvonen, Liisa Mäenpää, Pirjo Turunen, Maristela Salvatori, Virpi Paavola (nurkassa kurkistelemassa), Tuija Widemark, Annariita Satama piiloutuneena Eija Mäkelän taakse, Reetta Levänen ja Janet Lönnström.

## Kakkossolun elämää...

Elämä kakkossolussa on hyvin vaihtelurikas (missä puitteissa, missä se täällä voi sinikin vain olla). Soluelämämme vaihtelevuudesta vastaa kahdeksan elämänmyönteistä tyttöä, joille kaikille

on yhteisenä piirteenä se, että he ennen tänne tuloaan halusivat tavalla tai toisella matkailun piiriin työskentelemään.

Tulevaisuus näyttää sitten, missä määrin he käyttävät ja tarvitsevat täällä saamia tietoja: ainakin he itse osaavat matkustaa oikein ja oikeaoppisesti — kyseenalaista onkin sitten vain se, osaavatko he nuuoa muita tekemään samoin.

Solumme ensimmäistä huonetta kaunistaa kaksi hehkeää ruusua, jotka kasteessa saivat nimekseen

**Erja Hirvonen** ja **Liisa Mäenpää**. Ovessa oleva lappu "matkoilla" on kerrassaan harhauttava: nämä kaksi tyttöä ovat aina tavattavissa omasta huoneestaan. Tuijotellen toisiaan työpöytänsä yli he käyvät henkevää keskustelua aiheesta "mikä meitä tänään ottaa päätös" ja hämmäntävää kyllä — he eivät koskaan valita samasta asiastakaan kahat kertaa! Sinänsä he ovat kyllä elämällisiä ja -myönteisiä tapauksia, kun heihin paremmin tutustuu: voimakkaat naurunpurskaukukset, jotka vavisuttavat usein koko talon perustuksia todistavat muulle solulle, että he elävät ja voivat hyvin. Harrastuksista mainittakoon erityisesti kaunokirjoitus (heidän kansakoulunopettajansa olisivat innoissaan, jos näkisivät ne kauniit koukeroit, jotka täyttävät heidän luentovihkonsa), sekä siviilellisissä edottelevat poikaystävä. Ja ai sitä onnea joka paistaa heidän silmistään, kun päästään vapaaseen viikonloppuun...

Toisen huoneen asukkaiden ulko- näöstä ei kenelläkään liene epäselvyyttä: jo ovessa törmää heidän kauniista ulko muodostaan todistaviin valokuviinsa. Näiden tyttöjen harrastuksiin kuuluu ennenkaikaista povaa: Pirjo (sukuaan Turunen) povaa ja Tarja (isänsä mukaan Timonen) kuuntelee (tiedossa vaalea mies, kihlajaiset ja ...). Ja tätä povasta harjoitetaan tässä huoneessa aina silloin kun ei kirjoiteta kirjeitä. Molemmilla on nimittäin jos minkinlaista ystävää ympäri maailmaa: Pirjon nini ja osoite on tiedossa jopa Siinaillakin ja eräs kaunis päivä (kun Pirjo ei osannut mitään etukäteen avustaa) sieltä saapui salaperäinen kirje ja vaalean nuoren miehen kuva... Tarjan täysjärkisyttä on varmaan moni epäillyt täällä jo moneen kertaan: hänellä on nimittäin omituinen tapa naureskella itseksensä, kun hän kirjoittaa kirjeitä kultsulleen "sinne jonnekin armeijan harmaisiin". Molemmat tytöt ovat myös kovia nauramaan (- ja sitä nauruaan ei voi ollen kuulematta!) Mottona näillä tytöillä onkin: sä nauraan työtä tee. Ja sen todella tekevät...

Solumme kolmannelta huoneesta raukku ilolinen karjalismurre ammusta iltaan yhtä pirtettä. Tuula Pölonen ja Eeva Gröhn jakavat tämän solunme ainoan twinbedroomin ja yhteiselämä heillä luis-taa "kuin silkkiä vaan". Aina yhtä iloisiin ja pirtteinä he jaksavat taistelulla yleistä masennusta vastaan jopa sellaisella tarmolla, että pahimmat pakokauhukohtaukset matkalaukupakkaamiseen on solussamme toistaiseksi vältetty.

Urheilullisina ja terveystään vaalivina reippaina netokaisina he pitävät erityisiä paastopäiviä (menestykseynäläinen) ja jumppatuokioita vetelemissään, joka toimenpiteenä sinänsä on tuonut heille jo runsaasti mainetta opistomme piirissä. Tätä operatiota on saapunut katsomaan vieraita sekä läheltä (ykkösolusta) että kaukaa (aitoilta). "Akeruus on ilomme" sanovat nämä tytöt, jotka harrastuksiansa ohella — ihme kyllä — jaksavat vielä opiskellakin.

Neljäs huoneen pimeydessä asustavat sitten Reetta Karpo (virallisissa papereissa on kyllä hänen sukunimekseen sanottu Levänen, jostain kunnan syyttä) ja Virpi Paavola. Kun ovelta vieras jo törmää ilmoitukseen: När kvinnorna älskar kvinnor (asiaa havainnollistavan kuvan kanssa) saattaa se tietysti taustaa tuntemattomalle antaa hiukan omituisen käsityksen huoneen asukkaista. Mutta vauhdikas Lucia-neittomies Reetta, joka kaikista huolimatta (=elämä täällä) jaksaa odottaa unelmaprinssiään, jonka auton kanssa Reetan Datsun pääsi tekemään pikkui Datsuneita, poistaa epäilykset. Virpin näkyvin piirre on se, (ja ennenkaikkea kuuluviin) että hän on käynyt Israelissa. Sinne hänen ajatuksensa ja unensa (Virpi omaa solunme parhaat unenlahjat) johdattavat hänet harva se päivä. Harrastuksista on mainitsemisen arvoisen vain autoli (Reetta ajaa, Virpi työntää ylös ojata).

Näin on sitten esitellyt koko maineikas tyttökaartimme, josta jokainen omalta osaltaan solustuttaa opistomme elämää. Tämän hetken suurin ja hartain toiveemme on yrittää kestää siihen historialliseen ja tärkeään päivämäärään 17.12., jolloin vapauden odot aukenevat meille ja kautta Pohjois-Karjalan synkkien metsien sudet huokaavat pettymyksestä, että kahdeksan maailman kauneinta paistia jäi saamatta. Se, mitä tulevaisuus tuo meille tullessaan on vielä täyttä utopiaa, mutta yksi asia on ainakin varmaa: näin ihanille, viehättävälle, omalaatuiselle ja erikoisen kauniille tytölle Kohtalo tulee aina valitsemaan parhaat palat!

## Tämän syksyn kohtalomme

Olemme kaksi huonehenkeä ja olemme heti tämän asuntolan valmistumisesta lähtien seuranneet IV solun 1. huoneen asukkaiden toimintaa kautta lukuvuoden. Momenlaisia trossun kuluttajia on ollut, mutta tämän syksyn aher-tajat ovat todella saaneet vanhat päämme pyörälle — mutta onneksi ei nyt sentään tandemille.

Jo päiviä ennen varsinaista kurssin alkamista saapui tänne kaksi opiskelijaa, toinen Varsinais-Suomesta, Alastarolta, Anttilan pieneltä tilalta, ja toinen, kauppias Koskinen nuorempi tytär Keski-Suomesta. Ja niin he sitten täällä ensimmäistä kertaa kohtasivat, ja heti alusta alkaen näytti heillä hyvin synkkaavan.

Ja kaikkein onnettomuudeksi kävi tietysti niin, että he eksyivät juuri tähän huoneeseen, ja siihenpä sitten loppui meidän rauhallinen hiljaiselomme. Heti ensimmäisen illan jälkeen osasimme odottaa tulevalta syksyltä jotain tavallisuudesta poikkeavaa, mutta heidän omalaatuiset tempauksensa ylittivät pahimmatkin aavistuksemme.

Tässä nyt sitten yritämme kertoa teille, rakkaat lukijat, näistä kahdesta "hieman" riehattaasta olennot (ruots. varelse), joita **Hanna-Kaisaksi** ja **Eijaksi** kutsutaan.

Ensiksi voisimmekin paljastaa muutamia heidän privaattierikoispiirteistään. Jos nyt sitten kansainvälisen käytännön mukaan aloitamme sängystä. Jostain kummallisesta syytä Eija ei käytä lainkaan tyyntä, mutta jostain vielä kummallisesta syytä Hanna-Kaisa käyttää patjaa, lakanaa, peittoa ja tyyntä. Liekö tämä sitten synny siihen, että Eija näkee unia englanniksi ja H-Kaisa Katalaksi. Eijasta mainittakoon että hän käyttää Pepsodent-hammatahnaa ("Puhtaat hampaat, raikas suu, Pepsodent, mikä muu?"), kun taas H-Kaisan käyttämä merkki on Kolkate, josta ehkä selittyty hänen innostuksensa erilaisiin runokokeelmiin.

EMMU ja MINÄ tulit tänne syyskuun alussa — yllätys, yllätys. Emmu tuli 2. joulukuuta minun jälkeen, ja siitä oli seurauksena se, että me jouduttii samaa huoneeseen. Alkuun ei ollut mitään valitusta, vaan sitten Emmu alkoi kuorsata. Ja lokakuun alussa hänestä tuli Mami. ANSU puolestaan puhu unissaa jo heti ekä yöstä lähtien ja jutut senkun paranevat. Päivisin se hölisee kiinaa, omaa keksimäänsä ja esittää aina, kuinka me mentiin P:n kanssa viestikappuja tekemään, kun ANSU mestarillisesti valmistui meille yhteisellä illalla pussikeittoja. Ja hengissä siitä selvitettiin.

Mami on käynyt joka pitkä viikonloppu kotona etelässä ja sit se tulee ja sanoo, et se lähtee kahden

Seuraavaksi voimmekin sitten siirtyä muutamain yksittäistapauksiin. H-Kaisa ja Eijahan ovat tunnettuja innokkaasta huoneilijönsä uudelleen muokkaamisesta — ja momenlaisia sissustusmateriaaleja, aina paimentolaismatosta pakkamöhköön heillä näyttää olevan. Ja kerran sitten kävi niin, että jo vuoteisiin mentyyän he saivat ovivalluksen ruveta vaihtelemaan huonekalujen järjestystä kellon ollessa 21.30 Ruotsin aikaa. Ja jos oli kestämistä meillä, niin yhtä lailla tuntui alakerran porukka syntyneestä metelistä häiriintyneen, sillä sillois täällä kuultiin tyyttäre omituista jyskitystä. Vaan kun he nyt alkuun olivat päässeet, eivät he luovuttaneet ennen kuin kello 23.00 Suomen aikaa, sillä tähän kun oli juuri hetki, jolloin asuntolan pitäisi vajota jällelliseen hiljaisuuteen. Onneksi tämä oli ensimmäinen ja toistaista viimeinen kerta, kun heidän mielen- tavalta syksyltä jotain tavallisuudesta poikkeavaa, mutta heidän omalaatuiset tempauksensa ylittivät pahimmatkin aavistuksemme.

Tässä nyt sitten yritämme kertoa teille, rakkaat lukijat, näistä kahdesta "hieman" riehattaasta olennot (ruots. varelse), joita **Hanna-Kaisaksi** ja **Eijaksi** kutsutaan. Ensiksi voisimmekin paljastaa muutamia heidän privaattierikoispiirteistään. Jos nyt sitten kansainvälisen käytännön mukaan aloitamme sängystä. Jostain kummallisesta syytä Eija ei käytä lainkaan tyyntä, mutta jostain vielä kummallisesta syytä Hanna-Kaisa käyttää patjaa, lakanaa, peittoa ja tyyntä. Liekö tämä sitten synny siihen, että Eija näkee unia englanniksi ja H-Kaisa Katalaksi. Eijasta mainittakoon että hän käyttää Pepsodent-hammatahnaa ("Puhtaat hampaat, raikas suu, Pepsodent, mikä muu?"), kun taas H-Kaisan käyttämä merkki on Kolkate, josta ehkä selittyty hänen innostuksensa erilaisiin runokokeelmiin.

EMMU ja MINÄ tulit tänne syyskuun alussa — yllätys, yllätys. Emmu tuli 2. joulukuuta minun jälkeen, ja siitä oli seurauksena se, että me jouduttii samaa huoneeseen. Alkuun ei ollut mitään valitusta, vaan sitten Emmu alkoi kuorsata. Ja lokakuun alussa hänestä tuli Mami. ANSU puolestaan puhu unissaa jo heti ekä yöstä lähtien ja jutut senkun paranevat. Päivisin se hölisee kiinaa, omaa keksimäänsä ja esittää aina, kuinka me mentiin P:n kanssa viestikappuja tekemään, kun ANSU mestarillisesti valmistui meille yhteisellä illalla pussikeittoja. Ja hengissä siitä selvitettiin.

Mami on käynyt joka pitkä viikonloppu kotona etelässä ja sit se tulee ja sanoo, et se lähtee kahden

viikon päästä uudestaan. Mikäköh siel oikee viehättää??! Juskus Mami ei ymmärrä, miksi suliihin on tuotava siili (sitä palelit) tai kaksiki koiraa (toinen työstä Mamin Ruotsin-matkan eväsmenan... hihihiii) tai lintu (se pyörty). Ansun harrastuksista on hevostus ollut aina hyvin lähellä hänen sydäntään. Täälläkin hän on menestyksellisesti harjoittanut ratsastusta hevosella nimeltä Huki ja huutamaan: "Minun Huki!" Musikaalinenkin hän on, laulaa aamusta iltaan "Halleluja, nobody knows the trouble". Epämääräistä mainetta hän on myös saavuttanut kuuluisilla reikäneuleilla; sormikkaillla jne. Ylen nauravainen ja leikkisä tytär, vaan jos jokin pieleen menee, silloin otet vaarassa jatkuu sivulla 2

## Solu yhden arkipäivää

Solu yhdessä asuu opistomme ilanvirkuu, aamuntorkku: Annikki ja Tarja, Liisa ja Arja, Tuija ja Sirpa sekä Ulla ja Mirjami.

### Annikki from USA

— ikkunasta koputus, Annikilta haukaus: "Voi ei!" Mukeja hän keräilee, päivät pitkät niitä aihailee

Tarja istuu huoneessansa, kutoo pientä nuttuansa. Tiistaina kun pirahtaa Tarja puhelimeen vilahuttaa, istuu siellä tunnin, kaksi — ei tuu juttu kummempaksi.

Kas kuka siellä nurkas istuu, hiljaa mietti pitkän tovin, hiljainen on hän kovin. Tuija kai on onneton, matka Sakun luu niin pitkä on.

Sirpa oikein kilitti on, milloin ei oo vallaton. Olo on niin vallaton, kun ajatuksent Turus on, pitkä viikonloppu loputon edessä taas kohta on. Loput sensuroitu on.

Olli autolla pihaa suurraa ja Ulla ikkunasta hurraa. Mirjami kurkkii olan takaa "Enköhän pääsisi minäkin mukaan?" Mirjami meille aina povaa: "Onpas tyttöjen elämä kovaa! Ei tuu rahaa, ei tuu miestä" otsahan tässä kostuu hiestä.

Taisto se aina Arjalle soittaa ja Arja välinpitämättömältä näyttää koettaa, mutta viikonloppu kun ennättää, niin Liisa loistoautollansa, upealla kaarallansa, Arjan Taiston luon lennättää.

Liisa pieni tättärää sisään lentää pyrähtää, kirjeitä kädessään heiluttaa, ja huutaa: "Voi että, iiiihanaa!!"

Iltta kun pimenee tunnelma sen kuin tihenee. Kenelle puhelin pirisee, se onnellisena lopun iltaa hyrisee.



Matkailulinjalaisia englantia opiskelemissa. Vasemmalta Janet Lönnström, Tarja Jääskeläinen, Rauni Koskinen, Mirjami Kauhainen, Liisa Partanen, Hanna-Kaisa Anttila, Eija Koskinen ja Annikki Koivunen.



Janet Lönnström



Hilikka Väätäinen

Nimeni on Janet Lönnström, ja minä olen kotoisin Englannista, tarkemmin sanoen Nottinghamista. Aikaisemmin siellä oli hyvä jalkapallojoukkue ja kauan sitten Robin Hood asui siellä suuressa tammessa. Kolmevuotiaana minä kävin Lawrence-nimisellä hammaslääkärillä, joka oli hammaslääkärinä (jokseenkin) toivoton, mutta myöhemmin sain tietää, että hän oli kuuluisan kirjailijan setä, niin että olin kutakuinkin kiitollinen kokemuksista.

Suoritettuani venäjänkielen loppu-tutkinnon en olisi koskaan uskunut opettavani eräänä päivänä englantia Suomessa saati sitten Pohjois-Karjalassa. Mutta joskus asiat saavat arvaamattoman käänteen. Vuonna 72 menin naimisiin hirmäläisen kanssa. Tämä puolestaan todistaa, että jotkut ennalta arvatut asiat ovat ennalta arvattavampia, sillä rakas äitini aina katsoi teenhädistä, että eräänä kauniina päivänä naisin jonkun, joka ei syntymälähjanaan puhuisi englantia. Hänen mielestäni se olisi luonnollinen rangastus siitä, että saton olemaan ainoa henkilö perheessämme, joka puhui vieraita kielisiä ja matkusti Britteihin saarten ulkopuolella.

Saavuini Suomeen (v. 71) British Cominallin orjana opettamaan englantia Jyväskylään. Kun sopimukseni päättyi, uunitore aviosippiäni ja minä menimme Englantiin lomalle, joka tiettyjen yhteensattumien vuoksi kesti 27 kuukautta. Tyttäremme Marianne syntyi hyvin lähellä Sherwoodin metsää (nykyisin Sherwoodin pääsee doubledeckerillä n:o 52). Marianne on yksi niistä harvoista suomalaisia, jotka kuuluvat anglikaaniseen kirkkoon, joka on tunnetusti oikeito taivaaseen.

Palasimme Suomeen v. 74 ja pesiydyimme Helsingin rajamaille.



Mirja Timonen

Mirja Timonen, nurmeslainen neiton, tuli opistomme keittäjäksi viime kesänä. ja kesäkuun 7. päivästä lähtien hän on pitänyt huolta siitä, että opistolaitosten kunto ainakin ruuan suhteen on pysynyt erinomaisena. Ja hyvinhän Mirja on paistit, kanat, murekkeet, keitot

Helsinki on aina viehättänyt minua röhkyedellään ja itsekeskeytyksellään (se on ainoa kaupunki maailmassa, jossa bussitkin ajavat kilpaa. Herrat varjellut sinua, jos olet jalankulkija).

Pohjois-Karjala on kiehtova paikka mitä ihmisiin ja eläimiin tulee. Tähän mennessä olen pyydystänyt 4 hiirtä (yhden niistä nujersin kak-sintaistelussa vasaralla), mikä on hyvää harjoitusta susia vastaan.

Dostojevskille omistautuneena olen myös kiinnostunut paikallisista asukkaista. Minun täytyi myöntää, että olen tavannut aika-moisia tyyppisiä täällä opistolla. (Enempää en rohkene sanoa rak-kaista kollegoistani, koska aion opettaa täällä myös ensi lukukau-della). Nuo samat ystäväni kehottivat minua mainitsemaan jotakin ruoasta, joka on Dostojevskin ohella suuri intohimoni. Pidän suomalaisista makkaroista, jälki-uunileivästä, rahkapiirakasta, si-lakkalaatikosta, Fazerin suklaas-ta, domino-kekseistä, pullasta, juustoista, piiveistä, viilistä eri-laisten hillojen kanssa, hiililiste-ruoista ja tavallisista letuista (vain muutamia mainitseni).

Suomalaiset ovat hyvin ujoja. Matkallamme Leningradiin eräs puhe-lias suomalainen kertoi minulle, että suomalaiset puhuvat toisilleen ainoastaan ollessaan ulkomailla. Kuitenkin he uskouvut silloin tällöin ulkomaalaisille. Eräs tak-sinkupeltaja paljasti minulle, että hän oli luopunut ravintola-alasta, koska hänellä oli korkea veren-paine, lättäjälät ja rasvamaksa.

Kaiken kaikkiaan pidän Suomessa asumisesta ja suomalaisten has-tusta kielestä. Usein sanon hil-jaisille suomalaisoppilailleen: "Pu-hukkaa te nyt, sillä minä puhun englantia jo aika hyvin."

Opettajakunnassa on tietysti ta-pahtunut muutoksia. Toinen niistä liittyy matematiikanopettajan vaihdokseen. Viimevuotinen opet-tajamme Aune Kuivunen on tätä nykyä opiskelemaisessa Turussa. Hän-en vakanssina siirtyi syksyllä opistosamme Maija-Liisa Marti-kaiselle, mutta hänen sairastu-tuaan tointa on hoitanut HILKKA VÄÄTÄINEN.

Hilikka on kotoisin Helsingistä ja on siellä suorittanut valtiotieteen kandidaatin tutkinnon. Nurmek-seen hän on tullut nelisen vuotta sitten. Kolmena vuotena hän on ollut opettajana peruskoulussa ja tästä syksystä lähtien hoitanut opistomme matematiikanopettajan tehtäviä. Vaikka Hilikka onkin hel-sinkiläinen, hän sanoo viihtyvänsä täällä Pohjois-Karjalassa, Nur-meksessa, varsin hyvin. Ja etenkin lasten (3) kannalta Hilikka pitää tällaista paikkaa paljon parempa-kuin Helsinkiä.

## VR:lle

**Hyvä Herra Rautatie, älä metä heitä kuraan, kuoppaan, rapakoon — jälkiä peitä — junastamme astussa, kassiamme kantaessa, että tuntuu pihapiirrin kunnialla kulkistamme, jalkojamme katkomatta pimeällä pääsisimme. Veitän metä maat ja mullat Kohtavaaran katalnosta, ett' ois kauris keskustamme kaupunkimme kotukujat kunnaksi kulkijoille turistelle tuottaville. Mutta mitä meille jätti, laitaapuolen laulajalle, Lipinlahden lapsosille, opistonkin oppilaille. Jätit savet samoojille, pelott pahat potkasille, "citykemme" siistimättä tiemmeikin tasoitamatta, kotteudun kasvot kärsi paikka pientä pahastukse, luonnokauneus katosi.**

**Oli ennen pysäkkimme paikka paras puuhamiesten. Sinne kansa kokoonnuimme junan kulun kummeksuimme. Postin piti Pikkarainen setä selvän teki noist a kirjeistä ja korttistoista, Väinö vielä vran jatkoi. Miehät hyvin huulta heitti, kaskut kuuluu kauemmaksi, kansa kotvaan koolia kulti.**

**Tuli sitten sekini seikka päivä paha paikallamme, pysäkkimme purettiin, jäljet runat jätettiin, siinä nauhat, siinä laudat, kivet, kamat, romuraudat viippi vielä vuotta viisi.**

**Kyllä meille kulkijoita ylä suuren Suomenniemien, turisteja totottuja oppilaita oppimahan, kurssueillekin Kohtavaaran opistolle opinahjoon, tulossa on tubtillansa, kun vain paikka perin pysyy, kussa kukin poies jääpi, rautatieitä rapsahtaapi, kujallemme kuusiselle vaaran vihreen vehreille.**

**Kasva vielä nurmennukka joutomalle Jokinitty, kulje kansa kaikenlainen käytä kulkuneuvoamme, että säilyis seisakkeemme, junat tyhät jyskittäist, rautavehvet raskuttat, pysähtyis paikallansa kylässämme kaunoisessa — opistoonkin ohjaamassa.**

T.I.



## TOVERILIIITTO 1976

Kulunut vuosi on matkailun kannalta mennyt odotettua huonommin koko maata ajatellen. Lasku-suhdanne ehti vaikuttaa jo viime kesän matkailuviikkauksen melko lailla. Niinpä lähes joka paikassa ollaan pettyneitä matkailijamäärien hitaaseen kasvuun tai jopa alenemiseen. Täältä Kohtavaaras-ta asiaa tarkastellen voidaan kuit-tenkin huokaista helpotuksesta, sillä toveriliiton omistamassa aitta-rakennuksessa yöpyjien määrä ei ole vähentynyt, vaan olemme pyst-tyneet lisäämään aitan käyttöä. Kaikkiaan 29 ulkomaalaista kävi Lipinlahdessa viettämässä kesäänsä. Luussa on vähäistä kasvua edellisvuoteen. Pääosan matkaili-joista tietenkin muodostavat koti-maiset turistit, joiden yöpymis-vuorokausien määrä kohosi 754:ään.

Kun lisäksi otetaan huomioon, että lomamökkejä on koko uu-teen vuoden ajan käytetty opiske-lijojen asuntona, on yöpymisvuo-

rokautia kertynyt kaikkiaan noin 2600. Matkailun kannalta vuosi on siis kaikesta huolimatta ollut suhteellisen vilkas, kun lisäksi otetaan huomioon lomamökkien myymi-sessä olevat puutteet. Tosin näiden puutteiden poistaminen tullee niin kalliksi, ettei se taloudellisesti ole kannattavaa.

Mutta koska lomamökeistä näyt-tää tuleen pysyvää opiskelija-asun-tola, on huoneitten lämmitykseen täytynyt kiinnittää entistä enem-män huomiota.

Niinpä huoneisiin on asennettu Lipinlahdessa viettämässä kesäänsä. Luussa on vähäistä kasvua edellisvuoteen.

Pääosan matkaili-joista tietenkin muodostavat koti-maiset turistit, joiden yöpymis-vuorokausien määrä kohosi 754:ään.

### Lahtotunnelmia

Syksy on kulunut hyvin nopeasti lähetysopistossa ja tuntuu epäto-delliselta ajatella, että lähteminen on niin pian edessä. Lähetyskur-silla olo on ollut kaikin puolin hyvin antoisa. On ollut mukavaa opiskella tulevaa työtä varten asi-antuntijoiden, vanhojen lähettien, ohjauksessa. Koko kurssin aika on ollut hyvää valmistautumista läh-temiseen ja varmasti myös tule-vaan työhön. Nyt on edessä enää kurssin loppuajat, sitten joululo-ma, tavaroiden pakkaaminen ja tammikuun puolivälissä matka Nairobiin. Nairobiassa on kolmen kuukauden kielikurssi ja sen jälkeen pitäisi alkaa työskentely kentällä. Kaikki tuntuu vielä tässä vaiheessa mukavalta, mutta varmasti lähdön lähestyessä pelko ja ikävä lisääntyvät. Joka tapaukses-sa on hienoa olla lähtemässä, on Jumalan valtava lahja, että Hän halua lähettää meitä heikkoja ihmisiä tärkeään työhön, viemään ilosanomaa pelastuksesta, syntien anteeksisaamisesta Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa. Jumalan suunnaton rakkauts meitä ihmisiä kohtaan on meidän ilonaiheenam-me nyt joulun aikana ja tätä ilo-sanomaa meitä kutsutaan kerto-maan kaikille ihmisille kaikkialle maailmaan.

### Uudet lähetit

Ensi vuoden alussa on Keniaan lähdössä viisi uutta lähetystyön-tekijää. Pastori Paavo Erelä ja leh-tori Annikki Erelä lapsineen me-nevät työskentelemään Kisumun työkeskukseen. Insinööri Antti Kuokkanen ja erikoissairaanhoi-taja-kättilö Anna-Kaisa Kuokkanen tulevat luultavasti sijoittumaan Itierioon, Anna-Kaisa sairaalaan ja Antti aloittelemaan siltä käsin kirkon uutta työmuotoa, radiolä-hetystä. Itierio tulee olemaan luul-tavasti myös minun tuleva koti-paikkani. Tämänhetkisten suunnitelmien mukaan tulen olemaan siellä uskonnonopettajana koulu-sa. Itierio on luterilaisen kirkon vanhin työpiste. Se on lähellä Kisiin kaupunkia, jossa on kirkon keskus. Itierio on keskellä viljaa, tiheäänasuttua maaseutua, kisi-heimon alueella.

### Pirtin Viesti

Nurmesken evankelis-  
opiston toveriliitto ry:n  
julkaisu.

Ilmestyy neljänä nime-  
rona vuodessa, tilaus-  
maksu 5,- mk.

Päätoimittaja:  
Paavo Kukkonen

Valokuvat:  
Vesa Kaakinen  
Osoite:  
Linja 1 12  
75000 NURMES  
Puh. 976-3007, 30012  
Painopaikka:  
Lieskan Kirjapaino